

все още съ шугата на миналото — скъпо
избавени сами отъ нея. Съ погледъ тъпо
къмъ миналото взрянъ, съ въздишка ублажихъ
загиналите азъ, преминалите въ тихъ
миръ гробенъ. Те предъ менъ извиха тъменъ редъ, —
азъ почнахъ да брою, но скоро техний четъ
изгубихъ . . . Гробъ до гробъ се трупаха въ душа ми,
печални жертви на възвишени измами.
Свесътъ ми се зави, — желание ме съ бясъ
обзе: светия гробъ надъ гробовете азъ
да видя . . . тамъ заспа злочестий, — а ония
които будеше, те спяжтъ и днесъ въ робия! . . .
Единъ день въ София се ази озовахъ.“

— „На Левски гроба!“ тамъ намръщения Влахъ
извика, отстрана до сега мълчаливо
седящъ, сегизъ-тогизъ изглеждайки изкриво
Мъдрителя. — „Нима?“ — додаде същия часъ
и Дрина, но пребилъ самичъкъ свой гласъ,
се той наоколо възчудено огледа.

„На Левски гроба!“ Да, подзе пакъ въ своя реда
Мъдрителя: „Видяхъ . . . И да не бяхъ видялъ,
кой знае дали би, като сега, презрялъ
светътъ и хората съ бедите имъ световни . . .
На Левски името едвамъ-едвамъ се помни,
а пъкъ на неговий заглъхналъ гробъ растжтъ
татарски тръни . . . Туй очаква на светътъ
тозъ който за народъ живота си прежали.“

И всички около тамъ бяха се смълчали —
кой взрянъ на нейде, кой умислено глава
оборилъ. Пóвторно последните слова
„тозъ който за народъ живота си прежали,“
промълви той, и пакъ: „Мърцина смъртъ! Едвали
съ това на роба се помогва нещо. Той
кога не може самъ да си помогне, кой